

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

11 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători – Catan Liliana, Guzun Ion,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul, Brînză Constantin, în numele inculpatului, Vieru Petru, și succesorul părții vătămate, Vieru Andrei, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Strășeni din 10 mai 2012 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Vieru Petru Dumitru, născut la 12 iulie 1963, originar și domiciliat s. Drăgușeni, r-l Strășeni

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 20.12.2010-10.05.2012
2. *instanța de apel:* 28.06.2012-17.05.2013
24.12.2013-25.11.2014
3. *instanța de recurs:* 10.09.2013 - 26.11.2013
20.02.2015-11.03.2015

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 10 mai 2012, Vieru Petru Dumitru, a fost condamnat în baza art. 157 Cod penal, la 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

2. Potrivit sentinței, instanța de fond a constatat că, Vieru P., la 08 octombrie 2010, în jurul orei 13.00, aflîndu-se la domiciliul tatălui său, Vieru Dumitru, situat în s. Drăgușeni, r-ul Strășeni, a inițiat un conflict cu ultimul, ulterior aplicînd o lovitură cu piciorul în coșurile pe care le ținea în mîină victima, acestea respectiv lovindu-se de regiunea abdomenului acestuia, astfel cauzîndu-i din imprudență vătămare gravă a sănătății, în urma căroră, Vieru D. la data de 09 noiembrie 2010, a decedat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, instanța de fond a recalificat *de drept* fapta inculpatului din art. 151 alin. (4) Cod penal, precum a fost învinuit de către organul de urmărire penală, în baza art. 157 Cod penal, adică *vătămarea gravă a sănătății cauzată din imprudență*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care Vieru P. să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod

penal, cu stabilirea acestuia a pedepsei de 9 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului a invocat că prima instanța greșit a recalificat acțiunile inculpatului din prevederile art. 151 alin. (4) Cod penal, în prevederile art. 157 Cod penal, deoarece atât în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul ședinței instanței de fond, vinovăția ultimului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, a fost pe deplin dovedită. Modul în care a acționat inculpatul și anume, aplicând o lovitură cu piciorul în coșul pe care îl ținea tatăl său, Vieru D., în mâini, nu poate fi apreciat în nici un mod drept „cauzarea vătămarilor corporale grave din imprudență”, dat fiind faptul că inculpatul urma să prevadă consecințele acțiunilor sale în acest caz.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2013 a fost admis apelul, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Vieru P. a fost condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că, inculpatul Vieru P., la data de 08 octombrie 2010, aflându-se la domiciliul tatălui său Vieru D., a inițiat un conflict cu ultimul și urmărind scopul cauzării acestuia a vătămarilor corporale grave, intenționat i-a aplicat o lovitură cu piciorul în regiunea abdomenului, în urma căreia a survenit decesul victimei. Leziunile corporale aplicate se află în legătură cauzală directă cu survenirea morții, motiv din care instanța de apel a considerat că, acțiunile inculpatului urmează a fi calificate în baza art. 151 alin. (4) Cod penal.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în prezenta cauză au fost atacate cu recursuri ordinare de către avocatul, Brînza Constantin, în numele inculpatului, de către inculpat și de către succesorul părții vătămate, Vieru Andrei, prin care, invocând motive identice, au solicitat în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 5), 6), 12) Cod de procedură penală, casarea acestora, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 26 noiembrie 2013, au fost admise recursurile ordinare declarate, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2013 în privința lui Vieru P., cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a constatat că, conflictul descris în învinuire, ce a avut loc la data de 08 octombrie 2010, aproximativ la ora 13.00, în gospodăria comună a familiei Vieru, a fost între membrii de familie, Vieru Petru - fiu și Vieru Dumitru - tată.

Prin Legea nr. 167 din 09.07.2010, publicată în Monitorul Oficial nr. 155 din 03.09.2010, a fost introdus în Codul penal (red. 18.04.2002) un articol nou – 201¹ „Violența în familie”.

La încadrarea juridică a faptei imputate inculpatului, instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 133¹ lit. a), art. 134 Cod penal, conform cărora inculpatul

Vieru P. și victima Vieru D., sunt membri de familie - fiul și tata, iar art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, prevede „*Violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu decesul victimei*”, care se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani.

Prin urmare, instanța de recurs a statuat că, instanța de apel era obligată să pună în discuție în fața părților recalificarea acțiunilor inculpatului de la art. 151 alin. (4) Cod penal (red. 08.12.2008) la art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, după care să facă o analiză profundă a calificării corecte a faptelor imputate inculpatului, Vieru P., ceea ce nu s-a realizat. Reieșind din aceste motive, au fost admise recursurile ordinare declarate, casată decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, deoarece faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2014, a fost admis apelul procurorului, casată integral sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, Vieru P. a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal și i-a fost stabilită pedeapsă cu închisoare pe un termen de 8 ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

10. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că, Vieru P., la data de 08 octombrie 2010 în jurul orei 13.00, aflându-se la domiciliul tatălui său - Vieru Dumitru, în s. Drăgușeni r-nul Strășeni, a inițiat un conflict cu ultimul, aplicându-i ulterior o lovitură cu piciorul în coșurile pe care le ținea în mână acesta, iar coșurile lovindu-se în regiunea abdomenului, în urma cărui fapt i-a fost cauzat vătămare gravă a sănătății, în rezultatul căreia Vieru Dumitru la data de 09 noiembrie 2010, a decedat. Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 91/2401 din 10 noiembrie 2010, moartea ultimului a survenit în urma peritonitei difuze sero-leucocitare, ca consecință a traumei închise a abdomenului cu ruptură a ileonului, care se află în legătură cauzală directă cu survenirea morții.

Instanța de apel a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, ca *violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat decesul victimei*.

Necăținând la faptul că, inculpatul și-a recunoscut vina parțial, instanța de apel a considerat că vina acestuia se dovedește prin declarațiile martorului, Vieru A., care coroborează cu următorul cumul de probe: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 11.10.2010 (f.d. 13-15 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 2401 din 02.12.2010 (f.d. 44-45 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 204 din 10.11.2011 (f.d. 112-120 v. 1). Cumulul de probe menționat nu confirmă vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 157 Cod penal, precum a fost calificat de către prima instanță.

În opinia instanței de apel versiunea inculpatului precum că, a lovit în panere, iar panerele de la lovitură au lovit în abdomenul tatălui său este nefondată, deoarece potrivit raportului de expertiză nr. 484 din 24 decembrie 2012 (f.d. 179-181 v. 1)

producerea vătămarilor corporale prin lovire cu piciorul în paner și apoi panerul în regiunea abdomenului se exclude categoric.

Totodată, declarațiile martorilor, Ispas T. și Vieru M, precum că inculpatul nu i-a aplicat lovituri tatălui său, instanța de apel le-a apreciat critic și care nu pot fi puse la baza hotărîrii ca temei de achitare a inculpatului, deoarece sînt rude cu inculpatul și au fost date cu scopul de a-l exonera pe ultimul de răspundere penală, sînt contradictorii cu cumulul de probe menționat mai sus, cât și celelalte probe anexate la materialele cauzei, ce combat argumentele inculpatului și a părții apărării.

Mai mult ca atît, instanța de apel a relevat că martorii apărării, Ispas T. și Vieru M., nu au fost martori oculari la cele întîmplate, dînșii au dat declarații din spusele martorului, Vieru A., care a dat declarații diferite, iar această versiune a fost înaintată și susținută de persoanele sus-indicate doar abia după trimiterea cauzei de către instanța de recurs, pentru rejudecare în instanța de apel.

Instanța de apel a menționat și acel fapt că, chiar și în cazul admiterii nedorinței inculpatului de a provoca decesul tatălui său, faptul dat nu poate fi apreciat ca imprudență, deoarece inculpatul a săvîrșit infracțiunea cu intenție indirectă ce a stat la baza acțiunii inițiale, adică dînșul a înțelea caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, și anume lovind cu piciorul în regiunea abdomenului pe tatăl său, dînșul aplică lovitura într-un loc vulnerabil pentru viața și sănătatea acestuia, iar inculpatul a prevăzut survenirea consecințelor prejudiciabile, adică vătămarea intenționată gravă a sănătății tatălui său, Vieru D., și chiar și dacă n-a dorit survenirea acestor consecințe, le-a admis în mod conștient. Astfel, instanța de apel a constatat că, decesul victimei, Vieru D., a survenit ca urmare a loviturii aplicate de către inculpat și se află în legătură cauzală cu acțiunea intenționată inițială de lovire din partea inculpatului.

În viziunea instanței de apel, la încadrarea juridică a faptei imputate inculpatului, procurorul nu a ținut cont de prevederile art. 133¹ lit. a), art. 134 Cod penal, conform cărora inculpatul, Vieru P. și victima, Vieru D., sunt membri de familie - fiul și tata, iar art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal prevede „*Violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu decesul victimei*”, care se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani, iar infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal (red. 18.12.2008), se pedepsește cu închisoare de la 8 la 15 ani.

Prin urmare, ținînd cont de toate circumstanțele cauzei și prevederile art. 16, 61 alin. (2) Cod penal, instanța de apel a conchis că, corectarea și reeducarea inculpatului este imposibilă fără izolarea lui reală de libertate, aplicîndu-i pedeapsa cu închisoare pe un termen de 8 ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

11. Hotărîrile judecătorești adoptate în prezenta speță sînt atacate cu recursuri ordinare de către avocatul, Brînza Constantin, în numele inculpatului și de către succesorul părții vătămate, Vieru Andrei, prin care solicită casarea acestora cu pronunțarea unei noi hotărîri de achitare. În motivarea recursului recurenței invocă argumente identice și anume:

- instanța de apel neîntemeiat a considerat că, vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, a fost dovedită pe deplin;

- instanța de apel în hotărîrea s-a nu a făcut o analiză detaliată și obiectivă a tuturor probelor administrate în cauză, limitîndu-se la descrierea lor superficială și unilaterală, fără a examina cauza sub toate aspectele și a verifica versiunea inculpatului;

- hotărîrea instanței de apel este bazată exclusiv pe presupuneri și concluzii ce contravin materialelor dosarului penal, fiind apreciate eronat declarațiile succesivului părții vătămate, Vieru A., precum și a martorilor, Ispas T. și Vieru M;

- instanța de apel a indicat contrar probelor că, inculpatul a avut intenția de a lovi în panere, dar l-a lovit în burtă, însă în realitate inculpatul a declarat că a lovit în coșurile pe care victima le ținea în mâini;

- nu a fost examinat coșul din ce este confecționat, ce dimensiuni, greutate, dacă are metal la mînere ori la baza lui.

În drept, recurenții își întemeiază recursurile declarate în baza art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitînd respingerea acestora ca inadmisibile, deoarece criticile formulate în recursuri sînt bazate pe dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, ceea ce nu constituie temei pentru recurs și nu conțin argumentele ilegalității deciziei contestate, precum și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza dată, cerințe stipulate în art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu nemotivarea recursului în sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

13. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Precum a fost menționat supra, recurenții în motivele de drept ale recursurilor ordinare invocă drept temeiuri prevederile pct. 8) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde; faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Însă, reieșind din conținutul textelor recursurilor declarate, autorii le argumentează prin prisma pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că faptei săvîrșite de către inculpat i s-a dat o încadrare juridică greșită, fără

ca recursurile să fie argumentate *în fapt și în drept* din punct de vedere al pct. 8) al normei sus enunțate. Tot aici, instanța de recurs remarcă că, nu este competentă să completeze din oficiu recursurile, pentru a le justifica prin prisma pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Cu atât mai mult că, reieșind din procesul-verbal al ședinței de judecată în prima instanță, inculpatul, vinovăția în faptele incriminate a recunoscut-o parțial (f.d. 103 v. 1). Ulterior, fiind condamnat în baza art. 157 Cod penal, nici inculpatul și nici apărătorul său nu au contestat cu apel sentința, deci fiind de acord că în faptele lui au existat totuși acțiuni infracționale. De menționat aici, e și acel fapt că în conformitate cu alin. (2) art. 427 Cod de procedură penală, temeiurile menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Deci, avînd în vedere cele menționate și argumentele recursurilor, Colegiul atestă că, recurenții își exprimă dezacordul cu încadrarea juridică efectuată de către instanța de apel a faptei săvîrșite de către inculpat, astfel recursurile urmează a fi examinate prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Referitor la prezența temeiului de casare invocat și anume - *faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, Colegiul penal menționează că, e necesar de a ține cont de fapta săvîrșită și cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și cea de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corect, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, doar atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, ținînd cont de starea de fapt deja constatată prin hotărîrea judecătorească definitivă.

Așadar, avînd în vedere argumentele recursurilor și pretinsa eroare de drept la care se referă recurenții, Colegiul, verificînd materialele dosarului constată că, judecînd apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de recalificare a acțiunilor inculpatului, din baza art. 157 Cod penal, în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate. Probele prezentate atât de partea acuzării, cît și partea apărării, au fost nemijlocit verificate suplimentar în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul, Vieru P., a săvîrșit infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal și anume, *violența în familie, adică acțiunea intenționată manifestată fizic, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat decesul victimei*. Astfel, Colegiul, consideră neîntemeiate alegațiile recurenților referitoare la neaprecierea detaliată și obiectivă a probelor administrate în prezenta cauză, conform prevederilor legale, de către instanța de apel.

În continuare, instanța de recurs efectuând o revizuire cronologică în prezenta speță reține că, inculpatul a fost învinuit de către organul de urmărire penală pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal și anume pentru *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății care este periculoasă pentru viață, acțiuni care au provocat decesul victimei*. De către prima instanță, acțiunile inculpatului au fost recalificate și acesta a fost condamnat în baza art. 157 Cod penal, pentru *vătămare gravă a sănătății cauzată din imprudență*. Ulterior, procurorul nefiind de acord cu încadrarea juridică efectuată de către prima instanță a contestat-o cu apel, iar instanța de apel prin hotărîrea sa a admis apelul și a condamnat inculpatul în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, statuînd în baza probelor administrate și analizate că, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate juridic conform rechizitoriului întocmit de către acuzatorul de stat. La rîndul său, inculpatul, apărătorul său și succesul părții vătămate au contestat hotărîrea sus menționată cu recursuri ordinare prin care și-au exprimat dezacordul cu încadrarea juridică efectuată de către instanța de apel. Prin urmare, instanța de recurs a remis prezenta cauză pentru rejudecare instanței de apel, deoarece în rezultatul modificărilor operate prin Legea nr. 167 din 09.07.2010 în Codul penal a fost introdus un nou articol și anume 201¹ „*Violența în familie*”, fiind date indicații instanței ierarhic inferioare de a pune în discuție acest subiect, pentru a analiza și a califica corect faptele imputate inculpatului.

Respectînd indicațiile instanței de recurs, în conformitate cu art. 436 Cod de procedură penală, instanța de apel, a constatat că inculpatul și victima sînt membri de familie, rude pe linie dreaptă, adică tată și fiu, iar reieșind din declarațiile martorului, Vieru M., date în cadrul ședinței instanței de apel (f.d. 24 v. 2), aceștia locuiau împreună și duceau gospodărie comună, deoarece inculpatul nu avea familia sa și nu a fost căsătorit. Deci, instanța de apel a conchis că conflictul a avut loc în gospodăria comună a familiei Vieru, între tată și fiu. Colegiul penal, consideră juste aceste concluzii, astfel fiind stabilit că subiectul infracțiunii, are o calitate specială în raport cu victima infracțiunii, este membru al familiei victimei.

O altă chestiune ce se întrevine din conținutul recursurilor, este dezacordul recurenților cu constatarea intenției inculpatului și legătura causală dintre acțiunile acestuia și decesul victimei. În viziunea Colegiului, asupra acestor aspecte instanța de apel s-a expus motivat, făcînd analiză probelor administrate în prezenta cauză penală, motivînd în hotărîrea sa, de ce a pus la baza soluției sale unele probe și a apreciat critic probele și versiunea apărării, concluzii cu care în acest sens este solidară și instanța de recurs.

Reieșind din lucrările dosarului, Colegiul penal consideră că, soluția adoptată de către instanța de apel în partea calificării de drept a acțiunilor inculpatului în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, este corectă și întemeiată pe ansamblul de probe expus și analizat în hotărîrea contestată și menționat în pct. 10 al prezentei decizii. În opinia Colegiului, instanța de apel just a apreciat cumulul de probe, reținînd ca decisive ce confirmă vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii de violență în familie, care a provocat decesul victimei, anume declarațiile martorului Vieru A.,

date în cadrul ședinței de judecată a primei instanțe (f.d. 94-96 v.1), declarațiile inculpatului date în cadrul urmăririi penale, în calitate de bănuit și învinuit în prezența apărătorului său (f.d. 30-31, 57 v. 1), de unde rezultă cert că anume inculpatul intenționat a lovit victima în regiunea abdomenului, după care acesta a oftat, iar mai târziu a început să se simtă rău. Din rapoartele de expertiză medico-legale nr. 91/2401 din 02.12.2010, nr. 204 din 10.11.2011 și nr. 484 din 24.12.2012, rezultă că, decesul victimei a survenit în urma complicației a vătămarilor corporale, adică traumatismul închis abdominal, iar acțiunile medicilor au fost efectuate în volumul necesar în asemenea complicații, precum și excluderea faptului producerii vătămarilor corporale descrise prin lovire cu piciorul în paner și apoi panerul în regiunea abdomenului victimei. Prin urmare, Colegiul consideră întemeiate concluziile instanței de apel privind aprecierea critică a versiunii inculpatului că a lovit în panerele ce le ținea victima în mână, iar acestea la rîndul său lovindu-se de abdomenul victimei, precum și versiunea survenirii decesului în urma acordării ajutorului medical necalificat de către medici.

Subsidiar, instanța de recurs evidențiază că, latura subiectivă și anume intenția inculpatului, rezultă și din faptul că ultimul era conștient de vârsta înaintată a victimei (74 ani) și bolile inclusiv gastrice de care suferea acesta, precum și din comportamentul anteagresional al inculpatului față de victimă și anume că, aceștia se mai certau câte odată, și precum a declarat martorul, Vieru Anastasia, în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, inculpatul îi mai trăgea câte o „bleandă” victimei (f.d. 95 v. 1).

Totodată, Colegiul atestă ca corecte concluziile instanței de apel referitor la aprecierea critică a declarațiilor martorilor Ispas T. Și Vieru M., deoarece acești martori sînt în relații de rudenie cu inculpatul și au fost solicitați de a da declarații abia la etapa rejudecării cauzei în instanța de apel, nefiind solicitați de a da declarații în cadrul urmăririi penale, mai ales în cazul cînd inculpatul se consideră nevinovat de faptele imputate lui.

Cu referire la alegațiile recurenților privind neexaminarea de către instanța de apel a coșurilor ce le ținea victima la momentul aplicării loviturii, instanța de recurs le consideră irelevante, deoarece rezultînd din raportul de expertiză medico-legală nr. 484 din 24.12.2012, versiunea privind cauzarea leziunilor corporale de la lovirea în abdomen cu panerele ce le ținea victima în mîni, a fost exclusă.

Astfel, toate probele administrate au fost apreciate la justa lor valoare, concluziile privind vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, iar argumentele recurenților, precum că instanța nu a dat o apreciere cuvenită probelor din dosar, țin de starea de fapt a cauzei și nu sînt prevăzute ca temei pentru recurs în dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Avînd în vedere cele menționate, Colegiul penal consideră că, n-a fost constatată prezența în speța examinată a erorii de drept invocată și prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

În temeiul celor expuse, Colegiul penal consideră că, argumentele invocate de recurenți sînt nefondate, ceea ce impune concluzia privind inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

14. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul, Brînză Constantin, în numele inculpatului, Vieru Petru, și succesorul părții vătămate, Vieru Andrei, împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 10 mai 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe **Vieru Petru Dumitru**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 01 aprilie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Catan Liliana

Guzun Ion